

Punt de Vista

EL PUNT AVUI+

JOAQUIM VIDAL I PERPINYÀ, president
LÍDIA VIDAL I JUVENTENCH, vicepresidenta
JOAN VALL I CLARA, conseller delegat
ALBERT PARÍS I FORTUNY, comunicació

LA GENERALITAT VA ENCARREGAR A AMADEU HURTADO LA DEFENSA DE LA LLEI DE CONTRACTES DE CONREU

Juan-José López
Burniol

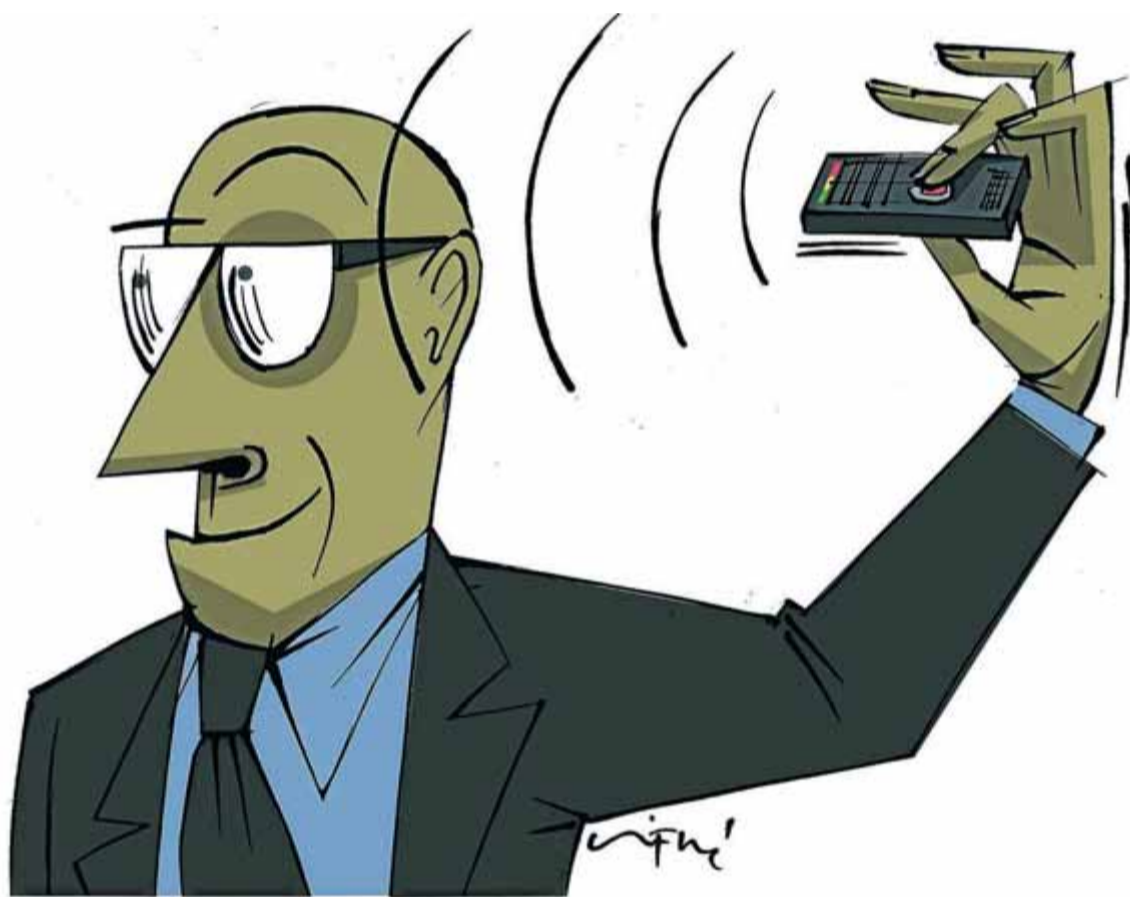

Notari

Política i sentiments

Amadeu Hurtado i Miró era –escriu Jesús Pabón– un home de talent i de cultura notables, amb una clara consciència de la seva vàlua. Semblava orgullós però mancava de tota vanitat, i l'afabilitat no era una constant del seu caràcter, ja que deixava pas a la duresa tan aviat la convicció o el deure ho exigien: llavors, i amb freqüència per tant, es referia a les coses pel seu nom i deia les veritats sense embuts. Era un gran advocat amb un important despatx, raó per la qual el seu pas per la política va estar limitat per l'exercici del seu ofici, viscut amb dedicació i entrega preferents. Als homes que ocupaven els primers llocs de la política catalana ni els considerava superiors, ni els disputava el lloc, ni creia raonable negar-los l'ajut que demanessin. I com que ni el seu bufet ni els seus clients patien precisament de mala fortuna, va gaudir d'aquella independència que dóna l'exercici amb èxit de la professió, cosa que li permetia la presència i l'absència, la conformitat i la discrepància, sense concessions interessades o oportunistes.

AQUEST ÉS L'HOME QUE –L'ANY 1934– va portar la defensa de la llei de contractes de conreu davant del Tribunal de Garanties Constitucionals, oposant-se a la qüestió de competència interposada pel govern de l'Estat i que havia estat sol·licitada, entre altres, pels diputats catalans Palau, Sanguis, Bau i Cambó, que expressaven l'actitud de les entitats econòmiques de Catalunya, per les quals aquella llei era “un atemptat a la vida agrícola catalana”. De fet, en la Generalitat s'esperaven una sentència adversa, i pensaven oposar-hi “un moviment popular de protesta que s'estendria a tot el camp amb repercussió en les masses ciutadanes”. Hurtado, per contra, s'oposava fermament a aquesta radicalització, apostant per la negociació. El relat d'aquelles diades s'ha publicat recentment –tants anys després!– amb el títol *Abans del sis d'octubre (un dietari)*, que comprèn del 29 de maig al 15 de setembre de

GUILLEM CIFRÉ

1934, i que constitueix una lectura altament recomanable, en els dies que corren, per a tots aquells que estan cridats –pel lloc que ocupen– a modular els principis que proclama l'ètica de la convicció amb la prudència que exigeix l'ètica de la responsabilitat.

ELS PROLOGUISTES DEL LLIBRE –Amadeu Cuito i Víctor Hurtado– escriuen que “redactat a peu de canó, posa [...] en relleu la tenacitat amb què, tot i el desinterès o la demagògia dels que li han en-

Amb el títol ‘Abans del sis d'octubre (un dietari)’, s'ha publicat recentment el relat d'aquelles diades, entre el 29 de maig i el 15 de setembre de 1934

carregat el cas, (Hurtado) persisteix en la negociació i acaba trobant una solució al conflicte que oposa als dos governs, però posa també de manifest el drama d'un home partidari de la concòrdia que se sent impotent per detenir el clima de creixent confrontació que s'apodera dels partits i porta el país a una crisi de conseqüències catastròfiques que veu inevitables”. En efecte, 21 dies després que Hurtado tanqués el seu dietari, el president Companys, prescindint de l'ordre constitucional vigent, proclamà l'Estat català dintre de la República Federal Espanyola. La resta de la història és ben coneguda.

EL PUNT DE PARTIDA D'HURTADO –segons escriu el 6 de juny– és aquest: “Voler convertir en un moviment polític d'alguna d'aquestes menes (socialista i catalanista) qualsevol problema d'ara és exposar-se que l'opinió espanyola respongui en forma tan violenta que la República no pugui resistir. Aquest és l'aspecte que em preocupa del problema actual, i em sembla que els polítics que no ho veuen igual que jo no s'adonen del perill que ens fan córrer a tots plegats.”

Darrere aquesta aprensíó hi ha –ens diu el 8 de juny– “la comprovació d'un fet que he remarcat moltes vegades, o sigui, que Catalunya no ha produït, ni per ara pot produir, cap altre tipus de polític que l'agitador, propens a la protesta com el mateix poble i destre en aprofitar qualsevol motiu d'ordre sentimental per a fer por a l'adversari mentre duri la foguerada. Des de la Lliga fins al sindicalisme, la història política de Catalunya s'ha descabdellat sempre amb aquest mateix patró i el mateix ritme”. El 9 de juny rebla el clau: “Aquesta és la veritable explicació del que passa. El Consell de la Generalitat deixa de banda un problema jurídic que no veu prou clar i es defensa amb una agitació política que està més al seu abast. És el mateix que va succeir moltes vegades durant la discussió de l'Estatut.” Però quan arriba l'hora de la veritat, tot resta igual. Ja era previsible, si hi ha qui recomana –el 12 de juny– “que la rebel·lia que ara comença en forma tan entusiasta no ha de passar de certs límits”. Però quins límits?

UNA REBEL·LIA AMB LÍMITS és la que Hurtado descriu precisament el mateix dia: “Els qui han acudit avui davant del Parlament han passat una tarda estupefanta. Han proclamat la República catalana, han declarat i han fet la guerra a la República espanyola, l'han guanyada, han pactat la pau i han deixat les coses com abans. Tota aquesta suma d'invençons, viscudes en l'espai de quatre hores, són una delícia sentimental que els hauria estat privada amb la proposició del govern (de l'Estat). Tots sabem que aquesta proposició, o una de semblant o pitjor, serà el final d'una protesta sense objecte, però vindrà després que el bon poble o quins el representin hauran pogut fruir uns dies d'emoció com si juguessin amb el perill.”

M'HA SEMBLAT ÚTIL PER A TOTS aquells que no arribaran a llegir el llibre d'Hurtado recollir una síntesi del seu pensament, que posa en guàrdia enfront de la tendència a convertir els problemes polítics en problemes sentimentals.